

[Jørgen Jensen.]

mål om disse som vist aldrig før. Vi har haft, tror jeg, samtlige ministre til samråd, ofte langvarige og intense, og enhver enkelthed er blevet vendt og drejet. Jeg kan her takke ikke mindst oppositionen og ganske særlig socialdemokratiets medlemmer af finansudvalget for et særdeles ihærdigt og interesseret arbejde. Men min tak gælder naturligvis også samtlige ministre, der har hjulpet til afklaringen.

Når vi fik ministrenes ændringsforslag, blev de altså nøje vurderet. På et vist tidspunkt blev samtlige ministre spurgt, om deres ændringsforslag havde karakter af en af følgende tre kategorier: 1) er det egentlige besparelser? 2) er der tale om udskydelser — underforstået: således at udgifterne senere hen dukker op? 3) betyder ændringsforslaget blot, at der presses luft ud af budgettet? Dette skal forstås på den måde, at enhver budgetlægning indeholder et vist usikkerhedsmoment, ganske simpelt fordi fremtiden altid er usikker. Derfor kan det under en hvilken som helst regering forme sig sådan, at der er en vis reserve i et budget og dets enkelte poster. Efter nærmere og senere vurdering kan man da komme til det resultat, at nogle skønnede udgifter under givne omstændigheder kan nedsættes.

Som sagt er hvert eneste ændringsforslag blevet nøje undersøgt, kommenteret og vurderet. Resultatet fremgår af tillægsbetænkningen og dens bilag. Herudover foreligger en del ændringsforslag fra finansministeren stillet uden for betænkningen og enkelte fra venstresocialisterne.

På det konservative folkepartis, venstres og det radikale venstres vegne kan jeg herefter anbefale folketinget at stemme for de af ministrene stillede ændringsforslag, som enten hele finansudvalget eller et flertal i finansudvalget har tilsluttet sig. Det samme gælder for de af finansministeren uden for tillægsbetænkningen stillede ændringsforslag. Jeg vil anbefale at stemme imod de ændringsforslag, som divergerende mindretal har stillet.

Jeg skal slutte med at fastslå, at regeringens besparelsesforslag i alt omfatter ca. 600 mill. kr. Jeg tror ikke, alle medlemmer af de tre førnævnte partier vil være lige begejstrede for at stemme for samtlige disse ændringsforslag; men vi bøjer os for nødven-

dighedens lov, som jeg i øvrigt skal kommentere nærmere i eftermiddag under generaldebatten.

Det er en skuffelse for os at konstatere, at socialdemokratiet i sine besparelsesforsøg næppe er kommet meget op over et par hundrede millioner kroner. Når vi erindrer både hr. Lysholt Hansens og den daværende finansminister Grünbaums udtalelser ved første behandling af finanslovsforslaget den 14. december 1967, er dette et temmelig magert resultat. Dengang var der tilsyneladende en vilje, også en offervilje, til stede med hensyn til besparelser, som ikke findes i dag. Jeg beklager dette.

Ømann: Dette skulle jo være debatten om, hvordan man sparer på statsbudgettet, hvordan der skal skæres, når den rigtige regering kommer til, der både har lyst og evne, og hvordan det går, når vi får en finansminister, der forud for et valg har hævdet, at der var masser af spare, at antallet af ansatte i staten voksede ud over al rimelighed, og som derfor har en forpligtelse til at vise befolkningen, hvad han duer til, når han får chancen. Lad mig sige med det samme, at resultatet ikke svarer til de store ord. Det kan slås fast i dag, at agitationen om de mulige kæmpebesparelser, snakken om statsbudgettets altfortærende størrelse har været en hul agitation. Det bekræfter, hvad der efterhånden er gået op for de mere forstandige, at på moderne dansk hedder det ikke at spare, men at planlægge, når man vil gøre noget fornuftigt ved de offentlige budgetter. Størsteparten af udgifterne er jo låst fast i love. Det, det drejer sig om, er at gennemføre en lovgivning, der løser de rigtige opgaver i den rigtige takt og gør det på den rigtige måde.

Regeringen møder med et spareforslag på en 600 mill. kr. eller omkring et par procent af udgiftsbudgettet. Når ved halvdelen af denne besparelse er man kommet overordentlig let om ved, nemlig ved at stryge 262 mill. til statens boligfond. Ser man bort fra denne letekøbte nedskæring, som vil blive meget dyr for det danske samfund, og som jeg synes fortjener en særskilt omtale senere, er resultatet af regeringens bestræbelser yderst beskedet. Det har knebet gevaldigt med at nå op på tallet 600 mill. kr., som statsministeren kom til at nævne, og jeg skal